

Miklya Zsolt

Mit hoz a kis hajó?

VASÁRNAPI KOSZORÚ

1

Ritmusa van a hallgatásnak is.
És hallgatása minden ölelésnek.
Filmedet várd ki, és csak egyszer nézd meg.
A kétszerkettő ezentúl hamis.

Könnyen ment, látod, Petraracának is.
Rímekbe fonva quartinára érzett.
És tercinába fült a rend, a végzet.
Fészket jelez a reszkető haris.

Fényt vársz a termék epicentrumában.
Kesztyű nélkül nyúlsz sajtához, ciabattához.
Beszélgetéshez szájmaszkot veszel.

Sasszé tegnap, holnap között a mában.
Eszedbe jut a végszó is: *Jövel*.
A feledékeny nem hiába áldoz.

2

A feledékeny nem hiába áldoz.
Madárfütty ébreszt, fekete rigó.
Füledbe fújja: Ébredj, dalolni jó.
Buta madár. Ragaszkodik a mához.

Hogy kirabolták tegnap, elfeledte.
Pedig volt ricsaj, kétségbeesés.
Macskaterror. Sírásra nevetés.
Fióka eltűnt. Új nap kelt helyette.

Olyanok leszünk, mint az álmodók.
Madárhangon beszélünk fűhöz, fához.
Magasban élő magosan kiáltoz.

Az ujjongásnál nincsen áradóbb.
Nem írhatnak rá füst- és létadót.
Az élők kútja ért a ritmikához.

3

Az élők kútja ért a ritmikához.
Elég, ha lassan, épphogy csörgedez.
Kortyolva is a cseppek útja ez.
És áramlása frissítő magányt hoz.

Hegy mélyén, kövek között gyúlik össze.
Csepről csepre. Kitölti mélyedet.
Kiszáradtál. Így lettél létbeteg.
Nem élhetsz minden nedvet nélkülözve.

Sóvízháztartás egyensúlya himbál.
Libikókázik még a hajnal is.
Ha bealszik a lant, a hárfa kint vár.

Karistold. Ujjat kér. Karis-karis.
Palintaritmust indukál a cintál.
Egy elfolyt óra. Salvador Dalí-s.

4

Egy elfolyt óra, Salvador Dalí-s.
Meg Hóseás: *Meg nem fordított lángos.*
Zöld aljnövényzet. Átöltözött város.
Ha mélyében homokot őröl is.

A tengerkorból átnyúlik a mába.
Könnyet ébreszt szemedben kvarcszeme.
Malom zúgása, kakofón zene.
Ne mondd, hogy mennyit fáradtál hiába.

Te küszködhetsz, a homok csak pereg.
Nem dolgozik, nem vész el, megmarad.
Víz mossa, szél borzolja éneked.

Dűnékbe rendeződik és halad
a mélyben is. Ugyan, mi más't tehet?
Hullámainak megadod magad.

5

Hullámainak megadod magad.
Ellenpontozva válik szét a tenger.
Nem óperenciázik. Bottal sem ver.
Két pólus közt feszül a pillanat.

Megyünk a temetőbe, mondta. Lám,
beteljesül a Csipkerózsza-álom.
Virágkert ölén magamat találom?
Nézd, lepke álmodik az orgonán.

Csillagvirágot szedünk, két csokorral.
Ezt vízbe tesszük. Ezt meg vidd haza.
Honnan van? – kérdi. Szigorú anya.

A temetőből. Él. Az illata.
Vidd vissza, fiam. Nem vagy virágtolvaj.
Elhallgat. Ki nem mondott kérdés furdal.

6

Elhallgatsz, ki nem mondott kérdés furdal.
Levélhullámok hátán érkeznek.
Park széle hív. Magányos kis trafik.
Ártézi kút vár. Kortyot kortyra húzda.

Mindenki hallgat, titkol valamit.
A zóna csendjét még nem ismered.
Ki lakik benned? Ki az istened?
Ki mondja: *Fordulj, fordulj, Szulamit?*

Virágot lép? Soraitok közt táncol?
Vagy bántalmaz? Szíjjal ver? Földre rugdal?
Csak úgy reszket a dominanciától.

És nem szolgál csak szív- és szóhalottal.
Az elhallgatott nyelv belülről vádol.
Ki törölte a múltat ki a múlttal?

7

Ki törölte a múltat ki a múlttal?
Ki törli ki a seggét lapuval?
Úgy játszanék veled és apuval.
Ha nem lenne a füzetstóc az új dal.

A munka ritmusára ringatózol.
Hadtested megtorpan és fényt jelez.
Megérkezünk? A hajnalbíbor ez?
A rendtartáson döglött béka pózol.

És munkahad tör rád, valódi kényszer.
Hányszor mondjam, hogy ne zavarj! Elégszer.
Csak azt gondoltam, játszani szabad.

Játsz odakint. Sosem leszek kész. Érted?
Értem. Tudom. Vonul a munkahad.
Szárad a tó. És partja rám tapad.

8

Szárad a tó, és partja rám tapad.
A horizontot magáévá tette.
Porfesték hull a beszáradt ecsetre.
Szekér a dűlőúton. Nem halad.

Rátapadunk az áttetsző szövetre.
Festékszemcsénél nincsen boldogabb.
Itt eltanyázik minden gondolat.
Földet kóstolgat. Ölni volna kedve.

Tanyaikonról leszakadt a lét.
Árnyéka mélyül, tónak nyoma sincs már.
Ecetfaerdő fedi hantölét.

Elkerüli egy rég felszedett sínpár.
Molyrágta pokrócon átüt a rét.
Nedves a szem. Hát nem hiába sírtál?

9

Nedves a szem. Hát nem hiába sírtál.
Mégkönnyebbül a menny. Már nincs sötét.
Minden reggel elzűmmögi a rét,
hogy dolga van. És mennyi-mennyi fűszál.

Partunkat is elborítja a nád.
A víz elrejtí arcát benn a sás közt.
Szárcsa és vízityúk egykor még átjött,
és vonult előttünk a kis család.

Elrejtí partját, kedvét a folyó.
Szűri a város nedveit. Elég szar.
De tűri, bírja, nem lehet mohó.

Nem is sejti, hogy hol tart épp a létharc.
Ha békalencsefátyolá a szép arc,
már nem kísért. Magába forduló.

10

Már nem kísért, magába forduló.
Még egy-egy tekintetre rá-rávillant.
Égve hagyta a teraszon a villanyt.
Elfelejtetted, hol a légyecsapó.

A méz a vakolattal együtt eltűnt.
Jól megnyúzták a hajdani lakást.
Hallod a süvöltőt, a koppanást
az ablakon? A pihe nyoma. Feltűnt?

Csipetnyi sóvirág, cserépdarabkák.
Szár az asztal körül a szó.
Vászonabrosz. Mit hoz a kis hajó?

Tea mellett mézeskalácsfalatkák.
Falmélyedés. Könyvespolc. Nekünk rakták?
A kályha mellé könyvtár nem való.

11

Kályha mellé a könyvtár nem való.
Még lángra lobban gyúlékony talánya,
hogyan beszél? Kinek? Ki fia-lánya?
A felmenők közt ki a hangadó?

Ki melyik korrétegből érkezett?
És mi marad, ha mindent levakartak?
Korom? Salétrom? Tényleg ezt akartad?
Hány romrétegből áll az életed?

Bepolcoztuk. Legszebb albumaink bár
gyúlékonyak, lapjaik szép nagyok.
Majd szárnyra kapnak, mint az angyalok.

Nem kell félni, az áldozatot bírják.
Koromszemcsék a nagy vadászaton.
Dolmányos varjak. Jégtükör. Fakír nád.

12

Dolmányos varjak, jégtükör, fakír nád.
Csúszkáló gyerekek, és hány kopó!
A másolaton is ez látható.
Új hajnal kél. A régít visszasírnád.

Az apa képén sárga árnyalattal
pörzsölő tűz a fogadó előtt.
Varjú keresztröpte ad téridőt.
Megtér az éj három vadászalakkal.

Fia képén valakit vár a hó.
Vadtetem és vadász még vérre vágyik.
Lihegve jut haza, az otthonáig

piros kabátja. Befagyott a tó.
A jégen is piros kabátos játszik.
Pirosba mártja kedvét a fiú.

13

Pirosba mártja kedvét a fiú.
A medveorr friss málnaízt jelez.
Málnaerdő ősrégi titka ez.
Ízfüggő lesz itt szelíd, vad, hiú.

Cinóber. Kármin. Vér- és málnaszín.
Harapod ajkad. Ajkába harapsz.
Hámok és bimbók ösvényén haladsz.
Fémes és sós, savanykás-édes íz.

Málna és vér összekeveredik
a szápadon. Sokáig úgyse bírnád.
Kiszárad festék, szín és álom itt.

Szeméremajkak ízét visszasírnák
a színvakok és színbolondok is.
Vérével kármin leveleket ír rád.

14

Vérével kármin leveleket ír rád.
Nem tetováll, a vízjele piros.
Innen tudod, hol vagy még otthonos.
Hogy nem igaz a rád vetített vérvád.

Áldozatod ma is elköveted.
 Színét veszed, és itatod magadba.
 És ő hagyja. Sőt magától is adja.
Magától – vélt identitás helyett.

A vízjel lüktet, ereire hangol,
 hangról hangra csöppenti nedveit.
 Míg hallgatod, magyar vagy? Szláv? Nem angol?

Színét veszed. A léted színe itt
 van, veled marad, versedben barangol.
 Ritmusa van a hallgatásnak is.

15

Ritmusa van a hallgatásnak is.
 A feledékeny nem hiába áldoz.
 Az élők kútja ért a ritmikához.
 Egy elfolyt óra. Salvador Dalí-s.

Hullámmainak megadod magad.
 Elhallgatsz. Ki nem mondott kérdés furdal.
 Ki törölte a múltat ki a múlttal?
 Szárad a tó. A partja rád tapad.

Nedves a szem? Hát nem hiába sirtál.
 Már nem kísért magába forduló.
 A kályha mellé könyvtár nem való.

Dolmányos varjak, jégtükör. Fakír nád.
 Pirosba mártja kedvét a fiú.
 Vérével kármin leveleket ír rád.

